יג א מיי' פ"ג מהלכות מיזוח הלכה ג סמג עשין קכו:

יד ב מיי' שם הלכה ג והלכה ה ופ"ו שם הלכה ג:

מלחתו לנזיר כדקאמר הש"ס מה לי כ"ג לחודיה מה לי כ"ג ונזיר לכך נראה להשמיענו ממי בפ' טבול יום היא ליה לריבותא לגבי כ"ג הלא מצד כהן דגלי לן תרוייהו בכ"ג דאין חילוק בין זה לזה בין לאחר מי שמת גלוי מילתא בעלמא הוא וילף נזיר מיניה הלכך דיש תרוייהו גבי נזיר מיהו לריך לומר דסוגיא דהכא חלוקה דמלריך גם לגבי נזיר תרוייהו לכך לא דיים מלאמו מהן הדיוט והוא נזיר כי השתא ועוד יש ליישב גם לך דהכא דסברה כי היא דטבול יום דחוק הוא לפלוגי סוגיא דממפתין להשתא דפ' טבול יום דהא לידי ולידי ר"ע היא ואין סברא לומר דתרי תנאי ניינהו אליבא דר"ע מדלא קאמר הש"ס בהדיא ולא על גב דסוגיא דידן עביד לריכותא מאביו ואמו והשתא דיים תרתי מאביו ואמו נאמר דמקרא דכ"ג עביד לריכותא ולגלויי מילתא בעלמא אזיר הוא ומעתה גם בנזיר שוין ואיכא למ"ד בנזיר תרוייהו לדרשא כדדיים השתא ול"ת ל"ק ממאי דיים הכא מלאביו ולאמו דנזיר תרוייהו למת מלוה לר"ע הא בחדא סגי ור"ל דאין הכי נמי דהכא נמי ניחא לאביו לחודיה למת מלוה ולאמו משום כהן הדיוט והוא נזיר כדדיים התם ומיהו לא חש לפרושי כל הדרכות הכא משום דסמיך דפרק טבול יום וכן דרך הש"ס שמקפיד במקום אחד ומאריך במקום אחר ול"ת ל"ק למה הזכיר לר"ע כאן דרשא דכ"ג ונזיר כדדרשינן *בסמוך נמי לסוגיא דהשתא סמוך ממש בדרשא דכהן הדיוט ונזיר כדדרשינן מלאמו שלא הביאה כאן לאותה הדרשא ויש לומר משום דליכא למיפרך ליה להביא דרשא דכהן גדול ונזיר מלאחיו ולמימר *למה לי כ"ג ונזיר כו' כדי לאפוקי ההוא לאביו ולאמו דכ"ג לגזירה שוה ומה שנכתבו שניהם אביו ואמו הייט משום הלריכותא שביניהם וגם מיניה מקשין לר' יאשעלא כ"ג ונזיר א) עליה ולאחותו נמי מפרש לר"ע דכתיב בחר לאחיו הוחיל והתחיל לדרוש לאחיו כדפריטים שלריך לו ב) לגמור הפסוק עד סופו לי נמי משום דלר"ע ליכא למיפרך טפי לאחותו יותר מלרבי יאשעלא משום (*דלית) ליה לר"ע מה לי חד לאו כו' כל זה לשון מהר"ם: **עד** כל לאפוקי רחוקים · הלך לאפוקי הוי פירושא כמו נפקא ליה מהתי קרא כלומר שמפסוק זה יולאה הדרשא שלהם מאמע דמעל כל לחודיה דרים רחוקים מדדרים בסמוך נפשות לרביעית דם הבאה מצד מתים ודוחק הוא דהא ב) גבי נזיר נמי כתיב על כל נפש ופ"ה לא דרים מיניה רחוקים כי אם מנפש לכך נראה להשמיענו דרים רחוקים מעל כל נפשות ומ"מ דרים נמי מיניה רביעית דם מצד מתים מדכתיב נפשות לשון רבים ולא נפש ויש לחשוב למה ליה לר"ע גבי כ"ג קרא דרחוקים תיפוק ליה מק"ו מכהן הדיוט כמו לתנא דרים פרקין לו משום דיסור שהיה עליו בהדיוטותו להיכא לזה כדפריטים לעיל דזה עיקר הטעם לעיל ופ' בתוס' לעבור עליו בשני לאוין ותימה קלת דהש"ס לא הזכירו כלל וצריך עיון לשון מהר"ק: **מתני'** על לאו טומאות הנזיר מגלח על המת ועל כזית מן המת · בין במגע בין במשא בין בהאהיל ומפרש בגמרא דהשתא על כזית מן המת מגלח על מת שלם לא כ"ש: **נצ"ל** · מוהל מן המת כדמפרש בגמ': **ועל** מגלח תגרוד רקב · ר"קבון ועפרורים הבאו מן המת ובגמרא מפרש שיטורא · תגרוד קף: **ועל** הסדרה ועל הגולגולת · ותע"פ שחיון עליה בשר כלל ובגמ' בפי' לי על תרוייהו לו על חלל מכאן · ועל אבר מן החי שים עליהם בשר כרלוי · בפרק הטוב והרוטב (חולין דף קכח:) מפרש שזהו בשר שיוכל האבר לחיות ממנו לשם היה שיוכל להעלות תרכה ותע"פ שחין בו כזית בשר: **ועל** חלי קב עלמות · ומיירי שכולו מרוב מגייו לו מרוב בגייו כגון שים ד)(בקב) עלמות שנשתברו, וחלי קב עלמות זה מהן, ומטע מכל עלם ועלם והייט מרוב מגייו, ורוב בגייו מפרש לקמן שני שוקים וירך לאחד לו ליפסל ותע"פ שמטמת בהאהל ברובע הקב כדלתיתה בהדיה במתניתין *בפ"ק דהלולה אלו מטמאין בהאהל וקתני ליה רובע עלמות הכא מרוב מגייו לו מרוב בגייו מ"מ הלכה הוא דאין הנזיר מגלח אלא על חלי קב וליכא לפרושי חלי קב מטמא עלמות שלים מרוב בגייו ולא מרוב מגייו דהא בהאהל בחד לאחין קתני להו בפ"ק דהלולה בהדי הכך דמטמאת בהאהל: **ועל** חלי לוג דם · ותע"פ שמטמאת בהאהל ברביעית כדלתיתה במתניתין דהלולה מ"מ אין הנזיר מגלח אלא על חלי לוג ומישורין הלכה למשה מסיני: **עד** משהו ועל מגעו ועל לתיל · דכל הני דתניא לעיל מטמא בין במגע בין במשא בין בהאהל ועשה כשעורה על מגעו ועל משהו מגלח אבל בהאהל לפילו טמויי לא מטמא: **עד** אלו הנזיר מגלח · בגמ' מפרש"על אלו" דרישא "ועל אלו" דסיפא למטעמי מאי: **ומזה** בשלישי ובשביעי וכותר לת הקודמין · דכתיב והימים הראשונים יפלו ואין מתחיל למנות נזירות, דטהרה עד שיטהר ול"ג במשנה ויביא קרבנותיו וכן מוכח בגמ' דלישנא מיבעיא ליה מהניתין מני דת"ק פשיטא דרבנן היא: **אלא** לקפחני בהלכות · לגערני: **בך** אמה לי רבי מאיר · במשנה "על המת, ועל כזית מן המת" ורבי יהודה לא היה אומה "על המת" במשנתינו משום הכי אמרינן מן המת וכו': **עד דיין** · יכול להקשות ולומר על לאבר ממנו מגלח כדתנן במתניתין ומיירי לחפילו אין עליו כזית בשר כדתנן פ"ק דהלולה שהאברים אין להם שיעור כל שכן על מת שלם ולכני מאי קמשמע לן על המת:

אלא כדאמר ר' יוחנן לא נגרסה אלא לעפל שלא נתקשרו לאבריו בגידין · ב) [ואיתי] בו כזית בשר ואבר מחוסר בשלמ לית מעמת בהאהל כיון שאין בו גידין דלא מיקרי לאבר אלא עלם ואבר וגידין, ועל כל המת מגלח תע"פ שאין בו עדיין גידין, והא דקאמר הכא כדאמר ר' יוחנן פי' רבינו יונתן דלהמתניתין דהלולה אמרה דקתני המת וכזית מן המת מתמעט בהאהל מוקי לה רבי יוחנן בעפל שלא נתקשרו לאבריו בגידין* :

רבות

פי' הרא"ש

על כל לאפוקי רחוקים ולעבור עליו בב' לאוין כדכתיב האי קרא ידעי' ליה דלא אנרע מכהן הדיוט נפשות לאפוקי רביעית דם הבאה מב' מתים שאסור לי ם פ א לרם כדדרשינן נפשות מת ב' נפשות משום מת א' דהייט רביעית א' דאין אדם מיטמל לאחת בפחות מרביעית דם: כך כתוב בספרי ספרים לאפוקי רביעית דם וכו' והצריכו הספרשים ל ם ר ש י לאפוקי שלא יסבור לה ובדוק בספרים כ ת ר ב [[אי לאפוקי הייתה אך ניר' מפי לאחויי שמפמא באהלה: אלא ל ק ח נ י בהלכות · לצערנא: כך שנה לנו רבי מאיר ור' יהודה לא היה שונה

ג"ל מה לי

גליון הש"ס

תוס' ד"ה על כל גבי מיר נמי כתיב על כל נפש · נ"ל לא כתיב כל ע' פ"ם:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) בא"ד (המתחיל מפני ד"ק) ולמימר מה לי וכו' כגון גדול ומיר פניה תינח עליה נמחק וכ"כ מגליה: ב) בא"ד כדפריטים שנריך לו לגמור תינח לגמור נמחק וכ"כ גומר: ג) ד"ה על כל וכו' דהא גבי מיר נמי כתיב על כל כ"כ מי' פ"ם ניחא דבניסן ב ז ה דתמוסים דנמיר לא כתיב כל: ד) ד"ה ועל חלי וכו' כגון שים בקב תינח בקב נמחק וכ"כ בוב פ"ם: ה) ד"ה אלא עד וכו' מתקנו בגידין וחיה תינח נמחק וכ"כ ואין פ"ם:

נוסחת הריב"ן

ג) [ליכא בריכב תלמוד:

[נמיל נמ. ומ"ב]

תוען פמ: ק:

קדושין נב:

ג"ל בסמוך

דלית בפ"ג

ג"ל בפרק שני

סייך לדף כ

[ופ"ת תוס' תוען פמ ד"ה ואמר]